

Sygn. akt II UK 72/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku W. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.
z udziałem zainteresowanych P. Spółka Akcyjna z siedzibą w S. oraz Urzędu
Gminy w K.
o zasiłek chorobowy i zwrot nienależnie pobranego świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 3 października 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „ponieważ objęty skargą wyrok stanowi jaskrawe naruszenie obowiązujących zasad ubezpieczenia społecznego od skutków niezdolności pracownika do pracy w przypadku choroby lub macierzyństwa”. W wyniku wezwania do uzupełnienia skargi

kasacyjnej przez przedstawienie uzasadnienia wniosku w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący w piśmie z dnia 5 kwietnia 2014 r. wskazał: „Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniam względami słuszności oraz koniecznością uzyskania jednolitej wykładni w sprawach wypłat świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Nie należy kwestionować zasadności tych wypłat w przypadkach rzeczywistej choroby pracownika tylko dlatego, że w tych samych okresach niezdolności do pracy naliczono temu samemu pracownikowi wynagrodzenie za pracę w innym zakładzie pracy, mimo że pracy tej również nie świadczył”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Ani w skardze kasacyjnej, ani w piśmie uzupełniającym jej braki w zakresie uzasadnienia wniosku w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazał żadnej z przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.